

Yalnızlığın Kalesi

– GürhanGürses · 28 Eylül 2013

Hiç kimse yok ömrümde yalnızlığın kalesiyim. Burçlarımda karanlıklar hüküm sürer. Baykuşlar sesim olur harabelerimde. Kimsesizliğin bayrağı dalgalanıyor ömrümün en tepesinde!

24 saat 'hazır ol' dayım kimsesizliğin huzurunda.

Hüznün kapısında emrivakiyle hazır kıta!

Oysa ne de kalabalıktım, ne de yoğundum? Sesleri kaldı dört duvarda, görüntüleri kaldı gölgelerde. Herkes pılnı pırtını toplayıp gitti benden. Benden başka diyarlara göç var. Katar katar yola dizildiler, kervan kervan geçtiler benden. Bir çöl kadar yalnızım, bir okyanusun dip akıntısıyım.

Hüznün başlangıcıyım yalnızlığın durağı... Gözyaşının sağanağı, acının otağıyım. Kurmuşum çadırımı teklüğün bahçesinde, keklüğüm dahi yok bu âlemde ki ötsün dertli dertli. Terliğim tek varlığım dikenlerin içinde, terliyim bu aşkta, karşılığını alamamışım hem de!

Yok işte hiçbir dayanağı yok kalbimin, yok işte! Ne Elazığ'ın elası var, ne Karakoçan'ın karası... Tek belası var aşkın, tek yarası... Varsın yarsın içimi etsin lime lime. Yarsın kalbimi etsin pare pare. Yine de çare değil derdime, merhem değil yarama!

Kalpten kalbe göç var, ömürden ömre geçiş var. Gözden göze nakil var, ruhtan ruha seviş var. Ve insandan insana satış var. Geç, sen de geç yeşil yanıyor nasılsa? Kalbimde durma, aklımda kalma! Geç, sen de geç hızla giden gidiyor gırla! Terk edilmiş kalpler otobanıyım Son sürat geç! Sıcaktan erimiş ve yapış yapış olmuş asfalta bak! Ayrılıktan erimiş ve yapış yapış olmuş canıma bak! Aradaki farkı bul, canım asfalttan daha zift, daha kara!

Durmak yok kalbimde. Cezası çok büyük... Ezası fazla sana... Kazası ihtimal dâhilinde... Bas geç gaza! Değmez naza...

Azalmışım çokken, ufalmışım kocamanken. Ayrılığım kanatmış yarımı, hüznüm sarartmış rengimi. Uçurtma uçurmaya vermişim kendimi. Kaçmaları planlamışım. Uçmaları, düşmeleri, darbeleri, sadmeleri... Hesaplamışım kârımı zararımı. Tüketmişim can hazinemi. Umudum kırılmış, ferim atmış, terim bitmiş. Yorgunum artık sevmelere. Heyecanlara emekliyim artık. Gülüşmelere uzağım, sevişmelere yabanciyım.

Kim tanır beni, kim takar beni, kim anlar? Ben hüznün sözlük anlamıyım, kim okur beni? Hüznün göbek adım, kim bilir beni?

Hüznün çok şık duruyor bende! Siyah yakışıyor ömrüme!

Teklüğün dünyasında yasım var! Yalnızlığın dünyasında yasam var, tek olmaya, tek kalmaya... Asım asım asılasım var, ölesim; kasım kasım kasılasım var, gidesim.

Yalnızlığın kalesini fethetmiş muzaffer bir komutanım artık.

Kapılarım kapalı...

Kartal yalnızlığında yım.